

Владета Петровић*

Историјски институт
Београд

**ПОВЕЉА ДЕСПОТА ЈОВАНА УГЉЕШЕ
КОЈОМ ПОТВРЂУЈЕ ДУХОВНИКУ КИР ДАНИЛУ
ЦРКВУ СВЕТОГ МИХАИЛА И ГАВРИЛА КОД ГАБРОВА****

1369, мај 29.

Сажетак: У раду се доноси издање, превод и објашњења оригиналне повеље деспота Јована Угљеше. Овим документом он потврђује дар свог таста кесара Воихне, Цркву Светог Михаила и Гаврила код Габрова, духовнику кир Данилу.

Кључне речи: деспот Јован Угљеша, кесар Воихна, Црква Светог Михаила и Гаврила, Габрово, духовник кир Данило, Тодор писар.

Повеља коју овом приликом приређујемо за штампу спада у ред српских деспотских повеља.¹ Једна је од дванаест Угљешиних повеља, од којих је једанаест деспотских.² Писана је на српском језику као и

---

* Ел. пошта: vladeta.petrovic@iib.ac.rs

** Рад је настао као резултат истраживања на пројектима Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије: *Етногенези Срба у средњем веку: Упоредна анализа историјско-културног наслеђа, генетичког материјала и предмета материјалне културе са аспекта аналитичке хемије* (ев. бр. ИИ 47025) и *Насеља и становништво српских земаља у позном средњем веку (14–15. век)*, ев. бр. ОИ 177010.

¹ Опширно о деспотским повељама Б. Ферјанчић, *О деспотским повељама*, ЗРВИ 4 (1956) 89–114; о повељама српских деспота видети у истом раду 108–112. Списак тада познатих Угљешиних повеља даје Б. Ферјанчић у горе поменутом раду, а деспотских: Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conseves au monastere de Kutlumiš (Mont Athos)*, *Seminarium Kondakovianum* 11 (1940) 139–141. Накнадно је повељу манастиру Ватопеду открио Кирил Павликијанов: К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, Хиландарски зборник 12 (2008) 57–67.

² Прва сачувана повеља Јована Угљеше је највероватније из 1358. године и у њој се потписује као велики војвода Угљеша. Б. Ферјанчић, *О деспотским повељама*, 108.

још пет повеља – Св. Пантелејмону из 1366. године³, Манастиру Кутлумушу из 1369. године⁴, Хиландару из 1371. године⁵, Лаври Св. Атанасија из 1371. године⁶ и Ватопеду (1369–1371)⁷.

Повеља се односи на лично црквено властелинство. У питању је мало властелинство Цркве Св. Арханђела код села Габрова, које је формирано још у ранијем периоду. Према мишљењу Радослава Грујића је установљено је у време ћесара Војихне и спадало је у ред личних калуђерских властелинстава.⁸ Иако није сигурно тачно време његовог формирања, властелинство је свакако имало потврду издату од стране Војихне. О овој потврди – *записанију* – говори каснија повеља деспота Јована Угљеше.⁹ Поред властелинства Цркве Св. Арханђела, код помениутог села је постојало и властелинство Богородичине цркве, које је цар Душан потврдио анагносту Драгоју.¹⁰ У повељи цара Душана анагносту Драгоју јасно се помињу две цркве: Богородичина и црква святих Арханђела (ред 15–16).¹¹ Могуће да је властелинство Цркве Св. Арханђела основано још у то доба, јер се у Угљешиној повељи каже *видех и прочитах што је записао и(…) и кесар Воихна и други христољубиви оној цркви* (ред 3–4).

Повеља се чува у Манастиру Светог Пантелејмона јер је тамо доспела када су Драгаши 1374. или 1375. године властелинство Цркве Св.

---

³ Издања: С. Новаковић, *Законски споменици*, 509–510; А. Соловјев, *Одабрани споменици*, 169; С. Ђирковић, *Повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића*, ССА 1 (2002) 93–98.

⁴ Издања: *Actes de l'Athos V, Actes de Chilandar, II, Actes slaves*, ed. L. Petit–B. Korablev, *Византијски временик* 19 (1915), 531, n°57; Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conseves au monastere de Kutlumus (Mont Athos)*, 134–136.

⁵ Издања: С. Новаковић, *Законски споменици*, 445–446; *Actes de l'Athos V, Actes de Chilandar II, Actes slaves*, 532, № 58; С. Бојанин, *Повеља деспота Јована Угљеше о даровању села Акротир и катуна Зарвинце манастиру Хиландару*, ССА 7 (2008) 99–112.

⁶ М. Lascaris, *Deux „Chrysobulles“ serbes pour Lavra*, *Хиландарски зборник* 1 (1966) 9–19, 12.

⁷ К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 57–67.

⁸ Р. Грујић, *Лична властелинства српских црквених представника у XIV и XV веку*, *Гласник СНД* 7 (1934) 56.

⁹ Р. Грујић, *Руска властелинства по Србији у XIV и XV веку*, *ИЧ* 5 (1954–1955) 61.

¹⁰ В. Петровић, *Повеља цара Стефана Душана анагносту Драгоју*, ССА 15 (2016) 45–54. У питању је властелинство које је у време Драгаша припало Светом Пантелејмону. Тада је забележено као Пречиста више Бањске са метохом и људима. М. Живојиновић, *Драгаши и Света Гора*, ЗРВИ 43 (2006) 45.

¹¹ В. Петровић, *Повеља цара Стефана Душана анагносту Драгоју*, 47, 49.

Повеља деспота Јована Угљеше духовнику кир Данилу

Арханђела даровали овом манастиру.¹² Тада је поменуто црквено властелинство постало део је заокруженог поседа манастира Светог Пантелејмона у долини Струмице.¹³

Опис исправе

Повеља је написана на пергаменту димензија 255 x 250 мм, канцеларијским брзописом у 13 редова. Доста је оштећена влагом, посебно на десној страни, па су крајеви редова углавном нечитљиви. Писана је црним мастилом. Потпис је писан црвеним мастилом: + Деспот ѿ њглеша. Испод потписа је још један ред у коме се налази белешка писара: Повељѣникъ г(оспо)д(и)на ми деспота ѡглеша га Ѡвдръ пис(а)хъ под(...). Чува се у Архиву Манастира Пантелејмона под сигнатуром № 51.¹⁴ По запажању Димитрија Аврамовића печата на повељи није ни било.¹⁵ Ово издање рађено је са фотографије која се чува у Архиву САНУ под бројем 1400–5.

Ранија издања

Ј. Шафарик, *Стара српска писма из руског манастира Светог Пантелејмона у Светој Гори*, Гласник СУД 24 (1868) 248–249; *Акты рускаго на Святомъ Афонѣ монастыря св. великомученика и цэлителя Пантелеимона*, Киевъ 1873, № 51 (Срб. 5); С. Новаковић, *Законски споменици*, 751.

Опис и анализу документа дали су: P. Lemerle, G. Dagron, S. M. Ćirković, *Actes de Saint- Pantéléémôn*, Paris 1982, 167–168 (S. Ćirković).

---

¹² Р. Грујић, *Лична властелинства српских црквених представника у XIV и XV веку*, 56. Р. Грујић, *Руска властелинства по Србији у XIV и XV веку*, 61. Као посед манастира Св. Пантелејмона црква је наведена у повељи браће Драгаш из 1372–1375. године. P. Lemerle, G. Dagron, S. M. Ćirković, *Actes de Saint-Pantéléémôn*, 167–168 (S. Ćirković), 169–172. Како истиче М. Живојиновић повеља је издата после јуна 1374. године. М. Живојиновић, *Драгаш и Света Гора*, 43.

¹³ О поседима Светог Пантелејмона у долини Струмице видети: М. Живојиновић, *Драгаш и Света Гора*, 45.

¹⁴ P. Lemerle, G. Dagron, S. M. Ćirković, *Actes de Saint-Pantéléémôn*, Paris 1982, 167 (S. Ćirković).

¹⁵ Д. Аврамовић, *Описанје древностју србски светоу (Атонскоу) Гори*, Београд 1847, 79; Д. Аврамовић, *Света Гора са стране вере, художества и повестнице*, Београд 1848, 147.

Текст повеље*

+ Како приде къ ц(а)р(ь)ствѣ ми ч(ь)с(т)ни старьць д(8)ховьникъ кѹ<...> |2| Миx(аи)ла и Гаврила више Габрова и принесе ми записание г<...> |3| дьтелѣ ми кесара, и видѣхъ и прочтохъ що кс(ть) записаль и<...> |4| и кесарь Воихна, и ини хр(и)столюбиви цр(ь)кви шноизи люди<...> |5| земле высть хотѣникъ ц(а)р(ь)ствѣ ми кѣдѣ годѣ мѣ се що находи<...> хрѣ<...> |6| люди виноград[ь] периволь или и млинъ има хотѣникъ ц(а)р(ь)ство ми <...>ко да кс(ть) <...> |7| въ вѣкомъ и да кс(ть) паче сводна. Никиимъ непотькновленно <...> |8| родръжица ни пронигарь ни дворанинъ ни коѣ власть коѣ се<...> х<...> |9| ц(а)р(ь)ства ми тко ли такови се наге шд[ь] моихъ люд[и] сик више пис<...>но |10| ти и поколѣвати и забавит[и] за що либо старцѣ кѹр(ь) Данилѣ ш цр<...> |11| млю или за млинъ или за люди или за ино що либо таковааго да разори<...> |12| и <...> стаѣ <...> мати в(о)жиѣ и да мѣ сѣ мѣстници бесплѣтни архи |13| стратизи и да кс(ть) невѣрньнъ ц(а)р(ь)ствѣ ми м(е)с(е)ць май кѣ. индиктъ 3.

|14| + Деспот Іw(а)н(ь) Шглеша

|15| + Повелѣникъ г(оспо)д(и)на ми деспота Шглеша ꙗ Ѡwd[w]рь пис(а)хъ под <...>

Превод

+ Како дође к Царству ми часни старац духовник кир <...> Михаила и Гаврила више Габрова и донесе ми записаније г[осподина] [ро]дитеља ми кесара, и видех и прочитах што је записао и<...> и кесар Воихна и други христољубиви оној цркви: људе <...>, земље. Би воља Царства ми да где год му се шта налази<...> људи <...>, виноград, перивол или и млин. Има намеру Царство ми <...>ко да је <...> у вѣке векова, и да је пак сводна. Нико да не прекрши, <...> [дво]родржица ни пронијар, ни дворанин, ни која год власт која се <...> Царства ми. Нађе ли се ко такав од мојих људи ово више писано <...> и поколеба и засмета за нешто старцу кир Данилу од цркве <...> [зе]мљу или за млин или за људе, или за друго што, таквога да разори <...> и пресвета <...> мати Божија и да су му осветници бесплотни Архистратизи, и неверан је Царству ми. Месеца маја 29, индикт 7.

+ Деспот Јован Угљеша.

+ Заповешћу господина ми деспота Угљеше ја Тодор, писах под <...>

---

* Редакција издања и превод: Владимир Поломац.

Дипломатичке особености

Повеља почиње симболичком инвокацијом. Занимљиво је да ова повеља нема аренгу за разлику од других Угљешиних повеља.¹⁶

Након симболичке инвокације текст повеље започиње експозицијом са петицијом. Духовник кир Данило је донео повељу (*записаније*)¹⁷ кесара Војихне на потврду деспоту Угљеши. Пошто је прочитао и видео шта су кесар Војихна и *други христољубиви* доделили цркви Светог Михаила и Гаврила, то и деспот Јован Угљеша потврђује. Диспозиција је кратка и у њој се наводе имунитети које властелинство ужива. За црквена властелинства је било уобичајено да буду ослобођена од свих малих и великих работа, сем приселице, као и од свих државних и жупских данака.¹⁸ Због стања у коме се налази документ са сигурношћу се може само тврдити да је Црква Св. Арханђела била слободна

---

¹⁶ Српске повеље деспота Јована Угљеше које имају аренгу: повеља којом потврђује дар властелина Николе Мрасоровића, село Копривљане, манастиру Светог Пантелејмона, издата јануара 1366. године (С. Новаковић, *Законски споменици*, 509–510; А. Соловјев, *Одабрани споменици*, 169; С. Тирковић, *Повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића*, 93–98); повеља за Лавру Светог Атанасија, издата 1371. године (М. Lascaris, *Deux „Chrysobulles“ serbes pour Lavra*, 12.); Хрисовуља за манастир Кутлумуш, издата априла 1369. године (Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conseves au monastere de Kutlumus (Mont Athos)*, 135); Повеља за манастир Ватопед, издата између 1369. и прве половине 1371. године (К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 57–66, 60); Повеља за манастир Хиландар из 1371. године (*Actes de l’Athos V, Actes de Chilandar, II, Actes slaves*, 532–533, № 58; С. Бојанин, *Повеља деспота Јована Угљеше о даровању села Акротир и катуна Зарвинце манастиру Хиландару*, 99–112). С. Бојанин истиче да је аренга повеље за манастир Хиландар употребљена и у повељи деспота Јована Угљеше манастиру Лаври, као и у повељи за манастир Ватопед; *нав. дело*, 104.

¹⁷ Акти деспота Угљеше који се у самим документима наводе као хрисовуље су: повеља којом се потврђује дар властелина Новака Мрасоровића Св. Пантелејмону (С. Тирковић, *Повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића*, 94–95); повеља за манастир Хиландар (С. Бојанин, *Повеља деспота Јована Угљеше о даровању села Акротир и катуна Зарвинце манастиру Хиландару*, 101); повеља за манастир Лавру Светог Атанасија (М. Lascaris, *Deux „Chrysobulles“ serbes pour Lavra*, 12); повеља за манастир Кутлумуш (Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conseves au monastere de Kutlumus (Mont Athos)*, 135). У повељи за манастир Ватопед, као и у повељи коју овом приликом приређујемо за штампу, није наведено која је врста документа у питању. Видети текст те повеље: К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 60.

¹⁸ Р. Грујић, *Лична властелинства српских црквених представника у XIV и XV веку*, 55.

и изузета из надлежности деспотових људи – двородржице, пронијара и дворана, док се не види да ли јој гарантовано изузеће од данака или работа.¹⁹

Као носилац деспотске титуле Јован Угљеша користи формулу *царство ми* (ред 1, 5 и 13).²⁰

Након диспозиције следи санкција. Уз уобичајену духовну санкцију чији су извршиоци Пресвета Богородица и Арханђели, потенцијалним нарушитељима права која су записана овој цркви прети се и казном за неверне деспоту.²¹ Друге деспотове повеље на српском не садрже овај вид санкције. Са њом се у везу може довести једино санкција у хрисовуљи на грчком језику за Манастир Ватопед из априла 1371. године, у којој се прекршиоцима прети казном од стране Свете Богородице и деспотовом *тегобом и срибом*.²²

У датуму није наведена година већ је забележено да је повеља написана 29. маја, седмог индикта. Први приређивач ове повеље датовао је *око 1372*.²³ Седми индикт у периоду између смрти цара Душана

---

¹⁹ У повељи Ватопеду даровано селиште је ослобођено великих и малих работа и надлежности свих „владџицих“. К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Ugļeša in the Archive of Vatopedi*, 60. У повељи Манастиру Кутлимушу даровано село је ослобођено од великих и малих царских работа. Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conveys au monastere de Kutlumus (Mont Athos)*, 135.

²⁰ Б. Ферјанчић, *О деспотским повељама*, 89–114. Иста формула употребљена је и у другим повељама писаним на српском и грчком. С. Бојанин, *Повеља деспота Јована Угљеше о даровању села Акротир и катуна Зарвинце манастиру Хиландару*, 103. Изузетак чини повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића, где се уместо формуле *царство ми* користи формула *деспотство ми*. С. Ђирковић, *Повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића*, 97. Како је властелину Новаку Мрасоровићу истим поводом као и Угљеша повељу издао и краљ Вукашин, аналогно изразу „краљевство ми“ у Вукашиновој повељи, Угљеша у својој повељи користи формулу „деспотство ми“. На тај начин је није себе ставио испред по рангу старијег краља. Г. Острогорски, *Серска област после душанове смрти*, Београд 1965, 19.

²¹ Да прекршиоце одредби повеље треба казнити као неверне јавља се често у ранијим повељама српских владара. О томе: V. Мошин, *Санкција и византијској и јужнословенској ћириличној дипломатици*, *Анали Историчког института ЈАЗУ у Дубровнику* 3 (1954) 31–32; Н. Порчић, *Повеља краља Стефана Душана Дубровчанима о царини слуге Дабичива*, *ССА* 5 (2006) 90; В. Петровић, *Повеља цара Стефана Душана Хиландару о селу Карбинцима*, *ССА* 14 (2015) 111.

²² А. Соловјев, В. Мошин, *Грчке повеље српских владара*, 287.

²³ Ј. Шафарик, *Стара српска писма из руског манастира Светог Пантелејмона у Светој Гори*, 248.

Повеља деспота Јована Угљеше духовнику кир Данилу

и битке на Марици био је само 1369. године, те је Љ. Ковачевић доказао да је ова повеља писана 29. маја 1369. године.²⁴

Потпис гласи **ДЕСПОТЬ ІВАНЬ УГЛЕША** и истоветан је и у повељи за Манастир Кутлумуш из априла 1369. године²⁵, као и у повељи за Манастир Ватопед, која се датује у период између 1369. и 1371. године.²⁶ Исти потпис је и у грчкој повељи из марта 1368. године.²⁷ У повељи за Лавру Светог Атанасија из 6879. године (1370–1371) потпис је **ІВАНЬ ДЕСПОТЬ УГЛЕША**.²⁸ Основано се претпоставља да је овакав потпис имала и деспотова повеља о даровању села Акротира и катуна Зарвинце Манастиру Хиландару из 6879 (1370–1371).²⁹ Нешто дужи потпис је на повељи за манастир Хиландар из јануара 1366. године: **БЛ(А)ГСѠВЪР(Ъ)НЫ ДЕСПОТЬ ІС(А)Н(НЪ) УГЛЕШЪ**.³⁰

Писар ове повеље Тодор, писао је и повељу за Манастир Ватопед.³¹

Просопографски подаци

У претходним свескама *Старог српског архива* већ је објашњавана личност: **Војихна, кесар**, према *Прегледу*, ССА 10 (2011) XXXV–LXVIII (Д. Јечменица).

Данило, духовник, 1, 10 (ред у изворнику) – монах (старац) и духовник коме је деспот Јован Угљеша потврдио уживање властелинства цркве Св. Арханђела код села Габрова.

Јован Угљеша, деспот, 14, 15 – порекло деспота Јована Угљеше и краља Вукашина доста је нејасно. Поуздано се зна да је Угљеша око 1346. године управљао крајем око Дубровника. После смрти цара Ду-

---

²⁴ Љ. Ковачевић, *Неколико хронолошких исправака у српској историји*, Београд 1880, 89.

²⁵ Lemerl–Solovjev, *Trois chartes des souverains serbes conseves au monastere de Kutlumus (Mont Athos)*, 135.

²⁶ К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 60.

²⁷ А. Соловјев, В. Мошин, *Грчке повеље српских владара*, Београд 1936, 267. Остале грчке деспотске Угљешине повеље потписане су грчки.

²⁸ М. Lascaris, *Deux „Chrysobulles“ serbes pour Lavra*, 12.

²⁹ С. Бојанин, *Повеља деспота Јована Угљеше о даровању села Акротир и катуна Зарвинце манастиру Хиландару*, 106.

³⁰ С. Ђирковић, *Повеља деспота Јована Угљеше за властелина Новака Мрасоровића*, 95.

³¹ К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 57–66, 60.

шана његова политичка активност везана је за Романију. Повељу Манастиру Кутлумушу из 1358. године потписао је као велики војвода. Овом исправом потврдио је поседе које је раније овом манастиру даровала *госпођа кесариса*, несумњиво жена кесара Војихне. Угљешином политичком успону по свој прилици је допринела и женидба са Јеленом (у монаштву Јефимијом), ћерком кесара Војихне. Од 1365. године у изворима је забележен као деспот. Убрзо преузима потпуно власт у Серској области. Успео је да на истоку прошири границе своје области. Ступио је 1368. године у преговоре са цариградским патријархом Филотејем. Осуђивао је Душаново крунисање за цара и обећао, је да ће вратити права Цариградској патријаршији. Против главног непријатеља, Турака, није успео да створи велику коалицију. Подршку је добио само од краља Вукашина. Нажалост, њихов поход против Турака завршио се потпуним војним сломом 26. септембра 1371. године код Черномена на Марици.

Литература: *СБР* 4 (2009) 438–439 (Р. Михаљчић)

Тодор, писар, 15 – поред ове повеље писао је сигурно и повељу за Манастир Ватопед.

Литература: К. Pavlikianov, *Unknown Slavic Charter of despot Uglješa in the Archive of Vatopedi*, 61.

Важнији појмови и установе

У претходним свескама *Старог српског архива* већ су објашњени појмови и установе: **деспот** (потпис и белешка испод потписа), **духовник**, **старац**, **кесар**, **виноград**, **перивол**, **млин**, **дворанин**, према *Прегледу*, ССА 10 (2011) XXXV–LXVIII (Д. Јечменица)

Кир, 1, 10 (ред у изворнику) – византијска титула у значењу господин. Често се среће у грчким повељама српских владара. Придавана је владарима, властели и свештенству. По правилу се додаје уз име после титуле. Титулом *кир* изражавало се поштовање према свим црквеним лицима.

Литература: ЛССВ, 296 (Р. Михаљчић).

Двородржица, 8 – управник владарског двора. Најстарији помен двородржице потиче из 1368. године, а односи се двор господина Александра, господара Канине и Валоне. Помињу се и на двору Лазаревића, Балшића, а вероватно и на двору Бранковића. Претпоставља се да су двородржице управљале пословима на двору и људима у непосредној дворској служби владара и обласних господара.

Повеља деспота Јована Угљеше духовнику кир Данилу

Литература: М. Благојевић, *Државна управа у српским средњовековним земљама*, Београд 1997, 204–208; ЛССВ, 142–143 (Р. Михалчић).

Пронијар, 8 – видети ССА 13 (2014) 25 (В. Петровић).

Топографски подаци

Габрово, 2 (ред у изворнику) – данашње истоимено село у Македонији, у близини Струмице.

Vladeta Petrović
Institute of History
Belgrade

**THE CHARTER OF DESPOT JOVAN UGLJEŠA
TO KYR DANILO ABOUT THE GIFT OF CHURCH OF
ST. ARCHANGELS NEAR GABROVO**

1369, May 29

Summary

The article discusses the charter of despot Jovan Uglješa issued on May 29, 1369. It is kept in the Archives of the Panteleimon Monastery under the signature № 51.

The Charter applies to the personal ecclesiastic estate. Despot Jovan Uglješa confirms to the priest Kyr Danilo the gift of a church property near Gabrovo made earlier by Caesar Vojihna, his father-in-law. It was the small property of the Church of St. Archangels, which had been formed in the earlier period. In the same village there was also the property of the Church of the Holy Virgin donated to anagnost Dragoje by Emperor Dušan on May 21, 1349. This emperor's charter clearly mentions two churches: the Virgin and the Church of the Holy Archangels. It is possible that the estate of the church of St. Archangels was founded at that time. The writer of this charter Todor also wrote the Uglješa's charter to the monastery of Vatopedi.

Key words: Despot Jovan Uglješa, Caesar Vojihna, the Church of the Holy Archangels, Gabrovo, priest Kyr Danilo, Todor, the writer.